

Arrest

nr. 160 739 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016 om 9.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient een asielaanvraag in op 23 juni 2015 in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 25 mei 2015 een visum bij de Italiaanse consulaire diensten te Dubai heeft aangevraagd en dat dit werd verstrekt. Volgens zijn verklaringen komt hij het Schengengebied binnen via Italië.

Op 7 augustus 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om de overname van verzoeker op basis van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en worden er op 15 oktober 2015 van op de hoogte gebracht dat zij worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker overeenkomstig artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening.

Op 14 januari 2016, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Dit is de bestreden beslissing:

Diezelfde dag wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Er blijkt niet uit de kennisgeving of de bestreden beslissing ter kennis is gebracht na de kennisgeving van de beslissing tot vasthouding.

Zij werd ingesteld op de elfde dag na de kennisgeving waarbij vastgesteld wordt dat de tiende dag evenwel een zondag is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, met name het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Bovendien is er een repatriëring naar Italië gepland op 26 januari 2016 om 11.35 uur. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op, basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij zet dit als volgt uiteen:

“Enig middel

Genomen uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing ertoe strekt om verzoeker over te dragen aan Italië, met het oog op het doen uitvoeren van het onderzoek ten gronde van een nieuwe asielaanvraag

Terwijl uit de rapportering waarnaar verwezen wordt in de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de registratie van asielaanvragen in Italië lang aansleept, waardoor er in de tussentijd geen opvang wordt verschaft

En terwijl de stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er in Italië specifieke opvang is voorzien voor Dublin-terugkeerders, berust op een verkeerde lezing van de bij het administratief dossier gevoegde informatie

En terwijl de Italiaanse autoriteiten zelfs niet geantwoord hebben op het overnameverzoek

Zodat niet afdoende blijkt dat verzoeker na overdacht aan Italië over enige opvang zal kunnen beschikken

En zodat de genoemde verdragsbepaling en de genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een administratieve overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2. Verzoeker komt in beroep tegen een beslissing die er toe strekt om hem terug te brengen naar de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker, te weten Italië.

De Italiaanse overheid heeft niet binnen de in de Dublin III-verordening voorziene termijn geantwoord op het door België gestelde overnameverzoek.

Ook nadat Italië door het gebrek aan tijdig antwoord de verantwoordelijke lidstaat is geworden, hebben de Italiaanse autoriteiten hun akkoord met de overname niet betuigd.

Uiteraard is er dan ook geen sprake van enige garantie vanwege de Italiaanse autoriteiten dat verzoeker bij zijn aankomst in Italië opvang zal aangeboden krijgen.

Het stilzwijgen van de Italiaanse autoriteiten is verontrustend, omdat de Italiaanse overheid van oordeel is lijkt te zijn dat de Dublin III-verordening een overdreven belasting voor Italië inhoudt¹.

1 15 June, 2015

Rome (Alliance News) - EU rules forcing Italy to look after all the boat migrants who land on its territory and stop them moving elsewhere in the bloc must be changed, Italian Prime Minister Matteo Renzi said in a Sunday interview. The so-called Dublin II regulation is criticized for putting undue pressure on countries that serve as entry points for EU-bound migrants, such as Italy and Greece. Its prescriptions are often ignored, as many refugees still find their way to northern Europe. "In Europe we must change the principle set by Dublin II," Renzi told the Corriere della Sera newspaper, adding that he had an unspecified "plan B ready" if an upcoming EU summit does not deliver progress on such issues. (http://www.morningstar.co.uk/uk/news/AN_1434346926861722100/eu-must-change-asylum-rules-italys-renzi-insists.aspx)

Zeker met betrekking tot de verhouding van uitgaande en inkomende Dublinoverdrachten is er een grote scheeftrekking in het nadeel van Italië: uit een rapport over de opvang migranten en vluchtelingen van oktober 2015, opgesteld door een studiegroep in opdracht van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken, blijkt dat er in 2015, tot 7 september 2015, 7071 uitgaande en 17.224 inkomende Dublin-verzoeken waren gedaan².

2 Ministero del Interno, Gruppo di studio sul sistema di accoglienza, Rapporto sull'accoglienza di migranti e rifugiati in Italia - Aspetti, procedure, problem, oktober 2015, p.18 – stuk 3

3 ibid:

Nel 2016 la Commissione Europea intraprenderà la valutazione del sistema Dublino, come esplicitato anche nell'Agenda europea sulla migrazione e in quella sede dovrà maggiormente essere valutata la situazione dei paesi, come l'Italia e la Grecia, esposti ai maggiori flussi migratori.

4 CCE 151.046 dd. 20 augustus 2015

In genoemd rapport wordt gewezen op de geplande evaluatie in 2016 door de Europese Commissie om het Dublin-systeem te herzien, teneinde meer rekening te houden de situatie van landen als Italië en Griekenland, die het meest blootgesteld zijn aan migratiestromen³.

Het is duidelijk dat de Italiaanse autoriteiten op zijn minst geen vragende partij zijn om kandidaat-vluchtelingen in het kader van de Dublin III-verordening terug te nemen. Evenzo kan er niet van worden uitgegaan dat verzoeker in Italië een gunstiger behandeling zou krijgen inzake registratie van zijn asielaanvraag en de daarbij horende opvangmogelijkheid.

De Italiaanse overheid verwacht immers dat de Dublin-regels derwijze zouden aangepast worden dat Italië niet meer zou moeten instaan voor de opvang van de grote meerderheid van de asielzoekers die via Italië toekomen, en voor de verwerking van de asielaanvragen van deze personen. Integendeel hoopt de Italiaanse overheid op een substantiële tussenkomst van andere Europese landen.

Aldus is het terugsturen van asielzoekers naar Italië, zoals in het geval van verzoeker, niet bepaald iets waarop de Italiaanse autoriteiten erg gesteld kunnen zijn, hetgeen hun stilzwijgen met betrekking tot het overnameverzoek verklaart en hetgeen een weinig gunstig vooruitzicht inhoudt voor verzoeker op het vlak van registratie van zijn asielaanvraag en de mogelijkheid om opvang te genieten.

Stilzwijgen vanwege de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot door België gevraagde garanties inzake opvang, werd door uw Raad als problematisch beschouwd⁴. Verzoeker meent dat ook compleet stilzwijgen over het overnameverzoek an sich als problematisch dient te worden aangemerkt.

De omstandigheid dat de Italiaanse autoriteiten 7 dagen op voorhand zullen ingelicht worden nopens de overdracht, biedt daarbij geen soelaas, nu het andermaal gaat om eenrichtingscommunicatie, zonder enige respons van de Italiaanse zijnde.

3. Verzoeker heeft op de problematiek van het gebrek aan opvang in Italië gewezen, niet zozeer tijdens het korte Dublin-interview dd. 3 juli 2015, maar wel in het schrijven van de raadsman van verzoeker van 26 augustus 2015. In de motivering van de bestreden beslissing wordt naar dit schrijven verwezen.

Verzoeker verwijst ook naar de in genoemd schrijven aangeduide problematiek en de desbetreffende bijhorende documentatie.

De opvangproblematiek in Italië is al langer aan de orde en ook uw Raad is in het recente verleden al verscheidene keren overgegaan tot schorsing van Dublin-overdrachten aan Italië⁵.

5 RVV nr. 156.249 dd. 9 november 2015; CCE nr. 147.792 dd. 16 juni 2015; CCE 151.046 dd. 20 augustus 2015

Uit die rechtspraak blijkt duidelijk dat de opvangsituatie in Italië als problematisch wordt aanzien, met tevens een volatiel karakter, zodat het nodig is om de meest recente bronnen bij het beslissingsproces te betrekken. Informatie die ongeveer 6 maanden oud was, werd door uw Raad als gedateerd beschouwd, zodat er alsdan sprake was van een gebrekkige feitenvinding, hetgeen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel inhoudt, in het licht van artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft getracht om hieraan tegemoet te komen door te verwijzen naar een recent rapport van ECRE, Asylum Information Database – National Country Report – Italy, met name dan naar de 4e update van dit rapport, welke dateert van 22 december 2015.

Tevens baseert de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing op de door Italië op 1 oktober 2015 aan de Europese Commissie overgemaakte Italian Roadmap, waarin het totaal aantal opvangplaatsen voor migranten wordt aangegeven en ook de geplande uitbreiding van het specifiek voor geregistreerde asielzoekers bedoelde opvangnetwerk SPRAR.

4. Wat de Italian Roadmap betreft, wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris op het totaal aantal opvangplaatsen voor migranten, hetgeen volgens hem aantoont dat de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten vruchten beginnen af te werpen.

Verzoeker wijst erop dat het grote aantal opvangplaatsen (98.314) vooral bestemd is voor de migranten die aan de Italiaanse grens, en dan voornamelijk aan de kusten, worden aangetroffen. Deze personen worden bij aankomst geregistreerd en toegewezen aan het CAS-netwerk, waarin er volgens de Roadmap 68.093 plaatsen beschikbaar zijn (p.5 – Italiaanse versie van de Roadmap).

Het gewone opvangnetwerk voor personen die in het land zelf asiel hebben gevraagd (CAR/CDA en CPSA), is veel beperkter en een verbetering op allerlei vlakken wordt verwacht van de introductie van “regional hubs”. Volgens de Roadmap is er thans nog geen enkel centrum omgevormd tot een regionale hub en zal dit pas gerealiseerd worden tegen het einde van 2016 (p.4).

Wat het SPRAR-netwerk betreft, wordt er in de Roadmap inderdaad melding gemaakt van een uitbreiding van de capaciteit. Deze wordt voorzien in de eerste maanden van 2016 (nei primi mesi del 2016), hetgeen wel een ruimer tijdsbestek omvat dan “tegen begin 2016” zoals gesteld in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat de capaciteit van het SPRAR-netwerk thans onvoldoend is, mag wel blijken uit het feit dat tegen het einde van de periode 2016-2017 een capaciteitsuitbreiding naar 40.000 plaatsen wordt voorzien. Hiertoe zou niet worden beslist indien er zich thans geen problemen met de capaciteit zouden voordoen.

In het reeds genoemde rapport inzake de opvang van migranten (stuk 3, p.94) wordt er een aanbeveling geformuleerd nopens de noodzaak om de turn over in het SPRAR-netwerk drastisch (“drasticamente”) te verbeteren, met name door de versnelling van de asielprocedure. Dit betekent dat de doorstroming van asielaanvragers thans ondermaats is, hetgeen natuurlijk de capaciteit van 32.000, te bereiken verderop in het jaar, erg nuanceert, zeker in het licht van de enorme toestroom van asielzoekers in Italië (150.000 in 2015, enkel via de Middellandse Zee: zie UNHCR - Plus d'un million de personnes ont rejoint l'Europe par la mer en 2015 – 30 december 2015 – stuk 4).

5. Zoals reeds aangegeven heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing voornamelijk gebaseerd op het recente rapport van ECRE, 4e update (AIDA-rapport genoemd in de motivering van de bestreden beslissing). Hieruit leidt de gemachtigde af dat er voor Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker ingeval van overdracht naar Italië, bijzondere opvangfaciliteiten zijn. Hierover wordt zeer uitgebreid gemotiveerd, zodat deze overweging duidelijk cruciaal was bij het beslissingsproces.

Hoewel de informatie die door de gemachtigde werd gebruikt, dus erg recent is, werd deze niet op een zorgvuldige manier aangewend: er dient immers te worden vastgesteld dat de gemachtigde is uitgegaan van een verkeerde lezing van het betrokken rapport.

De gemachtigde verwijst vooreerst naar p.31, 3e lid van meergenoemd rapport om het bestaan van een specifiek op Dublin-terugkeerders gerichte opvangcapaciteit aan te geven. Nochtans betreft het een verwijzing naar de vroegere versie van dat rapport (3e update van het AIDA-rapport van januari 2015). Dat is niet zonder belang, nu in het nieuwe rapport staat dat deze opvangcapaciteit niet meer bestaat (ut infra). In ieder geval getuigt het niet van zorgvuldigheid om te verwijzen naar een gedateerd rapport, in de verkeerde veronderstelling dat het om actuele informatie zou gaan.

De gemachtigde motiveert dat er “op dit ogenblik” 11 dergelijke opvangstructuren operatief zouden zijn. Samen kunnen deze structuren 443 Dublin-terugkeerders huisvesten (p.64, tweede lid van het rapport).

Echter, de gemachtigde vergeet een essentieel gegeven, nl. dat 7 van de 11 opvangstructuren bedoeld waren voor bijzonder kwetsbare personen zoals gezinnen en minderjarigen: “At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, **out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons**”.

Aangezien verzoeker niet behoort tot enige categorie van bijzonder kwetsbare personen, was het gros van deze opvang niet voor hem bedoeld. Door dit aspect buiten beschouwing te laten, toont de gemachtigde zich onzorgvuldig en schendt hij uiteraard zijn motiveringsverplichting.

De gemachtigde verwijst verder naar p. 67, tweede lid van het rapport. Maar wat lezen we daar?

“The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, **and presently no reception centres operating under this fund are in place**. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system”.

De gemachtigde anticipeert op de opwerping dat de bijzonder opvang voor Dublin-terugkeerders slechts een tijdelijk project zou zijn, door te stellen dat mag verwacht worden dat dit project zou worden verlengd. Maar hij laat de duidelijke melding in het rapport dat er geen dergelijke centra operationeel waren op 22 december 2015, volledig buiten beschouwing.

Zelf in de periode dat deze centra nog operationeel waren, werd er melding gemaakt dat niet alle Dublin-terugkeerders er terecht konden: "However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements" (p. 64). Thans zijn die centra er al helemaal niet meer.

Aangezien de motivering van de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de inhoud van de door de gemachtigde aangewende informatie, kan zij de bestreden beslissing niet schragen, zodat niet blijkt dat er wordt uitgegaan van een correcte feitenvinding en de in de aanhef van het middel genoemde beginselen, in samenlezing met de genoemde verdragsbepaling, geschonden zijn.

Het AIDA-rapport meldt zeer duidelijk dat de registratie van asielaanvragen in Italië een langdurig proces is, tijdens hetwelk de asielaanvrager niet van opvang kan genieten (pp.62-63):

According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). **This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.**

However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. **In this regard, it must be also pointed out that during 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Emergency Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters.** In fact, over 2014, those asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to CAS after disembarkation, regardless of the registration of their applications.

Het blijkt dus dat het probleem van de lange duur alvorens toegang tot opvang te krijgen, zich voornamelijk manifesteert voor asielaanvragers die hun aanvraag in Italië zelf willen laten registreren, hetgeen het geval zou zijn voor verzoeker.

Specifiek voor Dublin-terugkeerders die vroeger nog geen asielaanvraag in Italië hebben ingediend, wordt in het AIDA-rapport bevestigd dat zij voor de registratie van hun asielaanvraag, en de daarbijhorende toegang tot opvang, dezelfde problemen zullen ondervinden als in de gewone asielprocedure (p. 37):

Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers.

Zie ook het in de motivering van de bestreden beslissing aangehaalde artikel AIDA: Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries in ECRE-bulletin 30 april 2015:

The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. For example, asylum seekers claiming asylum at police headquarters can be accommodated in reception centres only after the formal registration of their asylum claim, which may happen long after the person has been fingerprinted, thus leaving people sleeping rough on the streets. In contrast, asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to emergency temporary reception centres (CAS), regardless of the formal registration of their applications. In dezelfde uitgave staat trouwens een artikel onder de titel Belgian Administrative Court suspends the return to Italy of two asylum seekers (ECRE-bulletin 30 april 2015):

In two separate decisions made by the Council of Aliens Law Litigation on the 27 and 28 April, an Iraqi and a Congolese national had their returns to Italy under the Dublin III Regulation suspended after the Court found that if returned they would be exposed to a risk of inhuman and degrading treatment prohibited by the European Convention on Human Rights.

Relying on reports from the Asylum Information Database (AIDA), the applicants had argued that asylum seekers returned under the Dublin system may in practice have limited access to reception facilities in

Italy, if at all, and so if sent to Italy would not be able to access accommodation, judicial assistance, and financial support.

The decision underlines that the large numbers of migrants and refugees arriving recently in Italy are placing further strains on the ability of Italy to provide facilities for returnees.

Het is derhalve niet duidelijk hoe deze bron de bestreden beslissing zou kunnen schragen. Integendeel blijkt hieruit dat verzoeker bij overdracht naar Italië lang zal moeten wachten op opvang, hetgeen niet als een menswaardig perspectief kan beschouwd worden.

6. *Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie; blijkt derhalve dat verzoeker niet zal moeten rekenen op enige opvang binnen afzienbare tijd. De recente rapportering wijst op een periode van meerdere maanden, waarbinnen de asielaanvragers hun plan moeten trekken.*

Dit is des te meer het geval nu verzoeker niet behoort tot enige bijzonder kwetsbare groep (dus geen toegang tot de meeste speciale centra voor Dublin-terugkeerders, in de mate die centra al operationeel zouden zijn, quod non), voordien nog geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend én ingeval van overdracht naar Italië zijn aanvraag in loco zal dienen te laten registreren, dit in tegenstelling tot de bootvluchtelingen die bij hun aankomst automatisch geregistreerd worden.

Aangezien het EHRM in de zaak Tarakhel vs. Zwitserland al had aangegeven dat de opvangsituatie in Italië steeds in concreto en op basis van de meest recente beschikbare informatie dient te worden gecontroleerd. Door over te gaan tot een partiële, onnauwkeurige c.q. verkeerde lezing van de meest recente en uitgebreide bron (het AIDA-rapport van 22 december 2015), heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich onvoldoende gekweten van zijn zorgvuldigheidsverplichting. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook niet als afdoende worden beschouwd.

Het enig middel is ernstig..”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevogede zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft verklaard tijdens een diens gehoor (Dublin-interview) op 3 september 2015.

Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde verzoeker *“Keuze van de smokkelaar”*.

Op de vraag *“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”* antwoordde hij *“Geen problemen”*.

Op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoeker *“Geen reden”*.

3.3.2.4. Verzoeker zet uiteen dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, dat hij niet behoort tot de groep van kwetsbare personen, dat Italië zich niet uitdrukkelijk heeft akkoord verklaard met de overname zodat er geen garantie is dat hij opvang zal krijgen.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de opvangomstandigheden in Italië. Hij verwijst naar een rapportering van het Italiaanse Ministero del Interno (stuk 3) en wijst op cijfers van inkomende en uitgaande Dublin-verzoeken en wijst op een geplande evaluatie in “2016” door de Europese Commissie en vreest dat de Italiaanse autoriteiten hem geen gunstigere behandeling zullen geven en dat hij niet zal worden opgevangen. Hij verwijst naar een arrest van de Raad, zonder evenwel *in concreto* aan te duiden op welke wijze zijn situatie vergelijkbaar is met deze besproken in dat arrest.

Voorts verwijst verzoeker naar diens brief van zijn raadsman van 26 augustus 2015.

Verder bespreekt hij een rapport van ECRE van 22 december 2015 en de Italian Roadmap van 1 oktober 2015 waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Verzoeker concludeert dat de opvang van

asielzoekers in Italië structurele problemen vertoont, dat in de bestreden beslissing geen garantie betreffende een waardige opvang voor verzoeker wordt gegeven. Ze voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing haar bronnen verkeerd leest.

3.3.2.5. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoeker zelf een Italiaans visum heeft aangevraagd en duidelijk heeft verklaard dat hij geen reden zag waarom hij zich zou verzetten tegen een overdracht naar Italië. Het is pas middels een tussenkomst van diens raadsman dat verzoeker het geweer van schouder verandert.

Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker nu zal Italië binnenkomen als Dublin-terugkeerder.

In de mate dat verzoeker verwijst naar een rapportering, stuk 3, wijst de Raad erop dat dit stuk in het Italiaans is opgesteld, taal die de Raad niet machtig is en waarvan verzoeker geen vertaling bijbrengt zodat met dit stuk geen rekening kan worden gehouden.

3.3.2.6. Waar verzoeker vreest dat hij niet, hetzij slecht zal worden opgevangen in wordt er op gewezen dat hij geen klachten heeft geuit aangaande zijn weliswaar kort verblijf al daar.

In de bestreden beslissing wordt over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders het volgende overwogen:

“We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

En:

“Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake

in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1977 geboren man, wiens gezin naar eigen zeggen in Pakistan verblijft. De betrokkene maakte geen gewag van gezondheidsproblemen en w_e benadrukken dat hij tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.“

En:

“In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Sari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis", cfr. ook pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap" , pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).”

En:

“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de

betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chape, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy- over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to ether European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Road map", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Het rapport betreft het AIDA-rapport met update december 2015 en het artikel betreft "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Er weze opgemerkt dat uit lezing van het AIDA-rapport van januari 2015 blijkt dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit

stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinerugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht en bijgestaan is door een raadsman die hem op de verdere praktische afhandeling in Italië kan wijzen.

Waar verzoeker verwijst naar de updated versie van 22 december 2015 wordt er opgemerkt dat in zijn geheel gelezen niet tot een verslechtering van de situatie sinds het voorjaar kan worden besloten. Dit rapport stelt onder meer:

Op pagina 60 e.v.:

“Upon arrival, asylum seekers and migrants may be placed in the following first reception centres:

- Centres for Accommodation of Asylum Seekers (CARA). CARA were established in 2008 and replaced previous identification centres;223*
- Accommodation Centres (CDA), created in 1995 for general purposes of accommodation of migrants and also used for asylum seekers;*
- First Aid and Reception Centres (CPSA), created in 2006 for the purposes of first aid and identification before persons are transferred to other centres;*
- Emergency Reception Centres (CAS), introduced in October 2013 upon the launch of the Mare Nostrum Operation in response to the increasing influx of sea arrivals in Italy.224*

At the same time, temporary reception centres have also been established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects.

According to LD 142/2015, first reception is guaranteed in the governmental accommodation centres in order to carry out the necessary operations to define the legal position of the foreigner concerned.225 It is also guaranteed in the temporary facilities, specifically set up by the Prefect upon the arrival of a great influx of refugees, due to unavailability of places in the first and second level accommodation centres.226 Indeed, accommodation in temporary reception structures is limited to the time strictly necessary for the transfer of the applicant in the first or second reception centres.227 LD 142/2015 provides also first aid and accommodation structures228 and clarifies that the current governmental reception centres (CARA) have the same functions of CPA.229

*According to the Italian Roadmap the first reception centres (CARA/CDA and CPSA) are turning into **Regional Hubs**, which are reception structures where the applicants will formalise their asylum requests through the form C3. Generally the asylum seekers can stay in these centres for a period ranging from 7 to 30 days and thus ensure a fast turnover of guests.*

Second-line reception is mainly provided under the System for the Protection of Asylum Seekers and Refugees (SPRAR). The SPRAR, established in 2002 by L 189/2002, is a publicly funded network of local authorities and NGOs which accommodates asylum seekers and beneficiaries of international protection. It is formed by small reception structures where assistance and integration services are provided. In contrast to the large-scale buildings provided in CARA, CDA, CPSA and CAS, SPRAR is composed of over 430 smaller-scale decentralised projects as of May 2015.(...)

Moreover, the LD 142 has introduced a more protective norm concerning the trafficked asylum seekers who can now be channelled to a special programme of social assistance and integration under Article 18(3-bis) of LD 286/1998. (...)

According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.244 However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that during 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Emergency Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum

application in loco to police headquarters. In fact, over 2014, those asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to CAS after disembarkation, regardless of the registration of their applications (...)

With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system.²⁴⁹ In addition, the same Decree has clarified that it applies also to the applicants subject to the Dublin procedure.²⁵⁰ Two scenarios should be distinguished:

□ **Outgoing transfers from Italy**

Since the Italian law does not establish that persons who are waiting to be transferred to another Member State on the basis of the Dublin III Regulation have to be detained, international protection seekers who have received transfer orders are accommodated within the reception centres (CARA or SPRAR) under the same conditions as other asylum seekers.²⁵¹

□ **Incoming transfers to Italy**

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility – the “Locanda Dublino” – in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements

(...)

First accommodation centres (CDA, CPSA, CARA) generally offer basic services compared to those provided by second accommodation structures (SPRAR or other structures). First accommodation centres are in fact big buildings where high numbers of migrants and asylum applicants are accommodated. These centres offer basic services such as food, accommodation, clothing, basic information services including legal services, first aid and emergency treatments. Each centre is run by different entities and the functioning of the services inside the centre depends predominantly on the competences, expertise, and organisational attitude of the running body.

(...)

The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system.

According to the Italian Roadmap the first reception centres (CARA/CDA and CPSA) are turning into **Regional Hubs**, which are reception structures where the applicants will formalise their asylum requests through the form C3. Generally the asylum seekers can stay in these centres for a period ranging from 7 to 30 days and thus ensure a fast turnover of guests. These first reception centres have a capacity of 12,000 places in mid-2015, including those available in the hotspot areas. When all the reception centres will turn into Regional Hubs the capacity will increase reaching over 14,750 places within the first semester of 2016 and 15,550 places within the end of 2016. At present the Regional Hubs system is still being implemented and it is planned that it will be completed within the end of 2016, providing about one centre for every region

(....)

A partial response to the insufficiency of available structures to provide all asylum seekers with material reception conditions was the enlargement of the SPRAR system.

(...)

At present, 456 reception projects have been adopted, out of which 57 reception projects are dedicated to unaccompanied children, while 32 reception projects are destined to persons with mental disorders and disabilities. The total number of accommodation places in the 430 SPRAR projects financed as of 31 May 2015 amounted to around 21,449.275

Thanks to the Decree of 7 August 2015 of the Minister of the Interior, an additional 10,000 places will be available within the SPRAR system through a public notice addressed to local authorities published on 7 October 2015.

Emergency reception: CAS

Alternative types of accommodation with respect to CARA, CPSA and SPRAR system have been established in order to respond to the large number of arrivals since the end of 2013. Considering the huge number of people, the Ministry of Interior issued a Circular requesting local Prefectures to find reception places (preferably not hotels) and sign agreements with local entities and NGOs for their management. In this regard, thanks to the aforementioned agreement of 10 July 2014 between the Government, the Regions and local Authorities, an important achievement has been the establishment of a National Plan to face the extraordinary migratory flows. This system is organised in 3 phases:

- *A rescue phase in border areas;*
- *An identification phase to be carried out in "Hub" centres established at a regional/interregional level ("first reception"); and*
- *A reception phase to be guaranteed within the SPRAR system ("second reception") funded and enlarged accordingly.*

As of the end of June 2015, such centres hosted around 50,711.283. Obtaining detailed data for each CAS is extremely difficult, due to the temporary nature and different types of structures provided (hotels, schools, bed and breakfast etc.)

Other types of accommodation

Finally, in addition to the above mentioned reception centres, there is also a network of private accommodation structures which are not part of the national reception system, provided for example by Catholic or voluntary associations, which support a number of asylum seekers and refugees in addition to the places available through the SPRAR. It is very difficult to know the number of places. The function of these structures is relevant especially in emergency cases or of families.

Several churches have already accommodated refugees and many others have decided to do so following the Pope's call.(...)" (eigen onderlijning).

Er kan niet besloten worden dat er dermate structurele tekortkomingen zijn in het opvangen van asielzoekers dat verzoeker riskeert een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM te ondergaan. De rapporten en citaten waarnaar verzoeker verwijst en de toegevoegde stukken vermogen deze vaststelling niet wijzigen.

Er dient te worden vastgesteld dat volgens het EHRM de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*). De Raad stelt tevens vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36). Uit het voorgaande blijkt geen verslechtering van de situatie in vergelijking met de situatie die het Europese Hof onderzocht.

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest *Tarakhel*, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken *Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië* (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; *Halimi t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; *Abubeker t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; *Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk* (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en *Mohammed Hussein t. Nederland en Italië* (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest *Tarakhel* sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak *A.M.E. tegen Nederland*, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog waarbij zij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van het rapport in het administratief dossier en de door verzoeker voorgelegde stukken *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in het arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

De recentere rapporten, die dateren van na deze uitspraak tonen geen verslechtering van de situatie aan en wijzen evenmin op fundamentele of structurele tekortkomingen en tonen eerder verbeteringen aan. Het is niet omdat toekomstige plannen nog niet (alle) zijn uitgewerkt dat verzoeker hiermee aantoonde dat het hierboven vermelde arrest van het EHRM achterhaald is. Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aan door erop te wijzen dat een deel van de opvangstructuren (7 van de 11 volgens het middel) bestemd zijn voor de kwetsbare asielzoekers en dus niet voor hem zelf. Ook het gegeven dat bepaalde tijdelijke opvangcentra niet meer zouden opereren doet aan het voorgaande geen afbreuk. Gelet op het arrest van 30 juni 2015 van het EHRM toont de verzoeker *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Verzoeker leest de bestreden beslissing onvolledig.

Verzoeker toont bijgevolg *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Er worden geen systeemfouten aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Vervolgens wordt nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, § 118).

Hierboven onder punt 3.2.2.5. werd reeds ingegaan op de individuele situatie van verzoeker wat betreft de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen in Italië. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen toegang zal krijgen tot de opvangstructuren. Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat de

omstandigheden van opvang of de asielpcedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

De aangevoerde grief is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij geen opvang in Italië zal krijgen en gedurende een lange periode op straat zal moeten doorbrengen.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief op basis van artikel 3 van het EVRM (punt 3.3) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is hypothetisch en is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN